

— расширение выпуска новой продукции, которая имеет лучшие потребительские качества и способна лучше конкурировать на внешнем и внутреннем рынке с зарубежными аналогами.

Использование новых технологий обработки земли, новых селекционных сортов, племенная работа, автоматизация процессов доения и содержания животных снижают расходы, обеспечивают качество продукции, а соответственно и ее конкурентоспособность [2].

Литература.

1. Буркинський Б.В., Стрелець А.А. Економічна оцінка конкурентоспособності [Текст] / Б.В. Буркинський, А.А. Стрелець // НАН України; Інститут проблем ринку і економіки екологічних досліджень.- К.: ІАЕ УААН, 2008. – С. 5.

2. Ромат Е.В. Реклама: Учебное пособие [Текст] / Е.В. Ромат // (ІСІО України; Вища школа підприємництва Харківської державної академії технологій і органічного харчування).- Київ, 2006.- 224 с.

СТРАТЕГІЧНИЙ АСПЕКТ МЕНЕДЖМЕНТУ В ПІДПРИЄМСТВАХ АПК

Гаврик Є.Ф., студент*,

**Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка**

Сучасні іноземні методики менеджменту та управління підприємством проникають у всі сфери глобалізованого життя української держави. Сама термінологія менеджменту та маркетингу перестала бути неологізмами в українській мові, як і в цілому теорія – в українській науці. Проблематика функціонування підприємств АПК в сучасній Україні підкоряється нормам і законам менеджменту, які панують в усьому світі.

Актуальність теми визначається стратегією планування розвитку підприємств АПК в глобалізованому суспільстві, в фазу якого нині вступила й Україна.

Метою роботи є визначення основних напрямів стратегічного

---

* Науковий керівник – Зайка С.О., ст. викладач

планування підприємств АПК при розробці перспективних бізнес планів та тактичне застосування їх в поточній діяльності організацій.

Джерелами дослідження є роботи українських економістів, які приділяли увагу ролі менеджменту в макро- та мікроекономіці держави, акумулюючи зарубіжний досвід та надбання.

На думку О.Д. Вітвицької, стратегію перспективно-інноваційного розвитку агропідприємств слід розглядати як систему планових і прогнозованих дій, спрямованих на використання повного інноваційно-технологічного циклу для досягнення поставлених цілей [1]. Як підкреслює Л.А. Євчук, стратегічний менеджмент – сфера діяльності вищого керівництва щодо формулювання довгострокових цілей, вибору пріоритетних напрямів розвитку, розподілу ресурсів організації в умовах нестабільності зовнішнього середовища [2].

Таким чином, на нашу думку, стратегічне планування менеджменту – об'єктивний процес прийняття перспективних управлінських рішень з метою вдосконалення функціонування підприємства в умовах невизначеності, ризику та оптимізації впровадження інноваційних технологій, диктованих глобалізованим світом.

Концепція стратегічного менеджменту виникла у зарубіжній науковій думці в першій половині ХХ ст. й нині широко розвинута в численних зарубіжних джерелах і працях вітчизняних вчених. Проте більшість видань мало адаптовані до соціально-економічних умов України, особливостей аграрної сфери та ще недостатньо апробовані в українській підприємствах.

Основою вибору стратегії розвитку аграрних підприємств є обґрунтування тенденцій розвитку науки і техніки, переходу до нового технологічного укладу, аналізу та прогнозу динамічного оновлення продуктів і технологій в аграрному виробництві.

Для вибору стратегії важливими є такі фактори:

- 1) співвідношення інвестиційної підтримки базових і пріоритетних напрямів інноваційного розвитку підприємств АПК;
- 2) співвідношення між інтелектуальним ресурсом – наявним та необхідним;
- 3) ступінь матеріально-технічної бази для підтримання інноваційної діяльності;
- 4) співвідношення короткострокових і довгострокових цілей у процесі використання інноваційної продукції.

При цьому стратегії мають базуватися на таких принципах функціонування підприємств АПК, як: підтримка стабільного

становища підприємства, яка використовується більшістю аграрних підприємств і не передбачає нововведень; розвиток аграрного підприємства, пошук нових шляхів розвитку, створення інноваційно-інтегрованих об'єднаних агро структур, використання інноваційних підходів; переорієнтація і скорочення, яке базується на перегляді і невикористанні нерациональних складових агропідприємства.

Процес вибору стратегії повинен базуватися на визначенні місії, завдань, цілей, факторів, які ставить перед собою аграрне підприємство [3].

Проте сільськогосподарські підприємства різняться тим, що більшість із них не використовують сучасні методи управління, що призводить до неефективності їх функціонування. Також складність стратегічного планування зумовлена постійними малопередбачуваними змінами у зовнішньому середовищі, що викликає необхідність регулярної адаптації та коригування розроблених стратегій.

Таким чином, процес розробки і прийняття стратегічних рішень в менеджменті АПК має свої особливості, зумовлені умовами функціонування підприємств цієї сфери. З метою оптимізації ефективності прийняття стратегічних та тактичних управлінських рішень на агропідприємствах, ми пропонуємо визначати основні пріоритети на напрями функціонування підприємства, не базуючись на узагальнених спільних методиках по всіх аналогічних підприємствах, а абстраговано та одноосібно лише на виокремленому підприємстві, спираючись тільки на перевірений іноземний та вітчизняний досвід.

Література.

1. Вітвицька О.Д. Формування стратегії інноваційного розвитку аграрних підприємств / О.Д. Вітвицька // Економіка АПК, №10 (204). – К.: ТОВ «Редакція міжнародного науково-виробничого журналу «Економіка АПК», 2011 р. – с. 132-138.

2. Євчук Л.А. Стратегічний менеджмент як механізм забезпечення конкурентоспроможності сільськогосподарських підприємств / Л.А. Євчук // Економіка АПК, №9 (203). – К.: ТОВ «Редакція міжнародного науково-виробничого журналу «Економіка АПК», 2011 р. – с. 103-107.

3. Сіменко І.В. Стратегічне управління сільськогосподарським підприємством на основі концепції організаційних змін / І.В. Сіменко, М.В. Гукова // Економіка АПК, №6 (200). – К.: ТОВ «Редакція міжнародного науково-виробничого журналу «Економіка АПК», 2011 р. – с. 139-143.